

[Rasmus Hansen.]

anset det for rimeligt at afvente denne Kommissions Arbejde, men ogsaa her har Kommunerne ment, at de burde benytte Lejligheden til at demonstrere en særlig Velvilje over for Invalididentemodtagerne. Heller ikke i dette Tilfælde nærer jeg imidlertid Tvivl om, at Befolkningen vil gennemskue, hvad det er, der foregaar, for ingen med blot et Minimum af Kendskab til Invalidelovgivningen vil mene, at der inden for den Tid, som Udvalget har haft til Raadighed, vilde have været Mulighed for at foretage en saglig forsvarlig Revision af Invalididentlovgivningen. Der maa et ret betydeligt forberedende Arbejde til. Det er det, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har givet Tilsagn om; om han saa, naar Kommissionen har afsluttet sit forberedende Arbejde, her i Tinget — hvis han er Minister til den Tid — vil møde med Forslag, som vi kan tiltræde, derom kan jeg ikke vide noget. Vi forbeholder os, hvis der, efter at Kommissionens Arbejde er afsluttet, ikke fra den højtærede Arbejds- og Socialministers Side kommer tilfredsstillende Forslag, selv at stille Forslag.

Paa den socialdemokratiske Rigsdagsgruppens Vegne skal jeg til sidst meddele, at vi trækker vort Forslag til Beslutning af 31. Januar tilbage. Regeringen og Partierne her i Tinget har nu haft Lejlighed til at tage Stilling til det reelle i dette Forslag. Paa visse Punkter er der i nogen Grad vist Imødekomenhed ved Udarbejdelsen af Regeringsforslaget og ved Forbedringerne af det under Udvalgsarbejdet. Vi har desuden selv stillet en Række Ændringsforslag for at faa skabt den foreløbige Aldersrenteordning, som vi skønner er paakrævet, og det er under disse Omstændigheder ikke rimeligt at opretholde Forslaget af 31. Januar, der har været til Behandling i det samme Udvalg, som har behandlet Regeringens Lovforslag. Endvidere skal jeg anbefale de socialdemokratiske Ændringsforslag til Vedtagelse.

Hans Thyge Jacobsen: Udvalgets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krog, har jo udførligt gennemgaaet de af det Flertal, hvortil mit Parti hører, stillede Ændringsforslag, og jeg skal naturligvis ikke gentage denne Gennemgang.

Jeg havde egentlig mest Lyst til først og fremmest at holde mig til Betænkningens Indledning. Ærede Medlemmer kan maaske mene, at den er for kort, men naar den er affattet saa kort, skyldes det de Arbejdsvilkår, vi har. Til Gengæld har det social-

demokratiske Mindretal jo afleveret en fuldstændig Roman til Betænkningen. Men i den korte Flertalsbetænkning, vi har afgivet, staar der noget meget væsentligt. Der staar nemlig, at Socialministeren er villig til at fremme de Ønsker, der har fundet enstemmig Tilslutning i Udvalget, om, at der bør nedsættes en Kommission, som bl. a. skal have den Opgave at overveje Ønskeligheden af at udskille Invalidelovgivningen af Folkeforsikringsloven og gøre hele Invalidelovgivningen til en særlig Afdeling. Dette lægger jeg for mit Vedkommende overordentlig stor Vægt paa. Jeg har ved gentagne Lejligheder her i det høje Ting omtalt, at der paa dette Omraade er sket store Fremskridt. Enhver kan sige sig selv, at under Krigsforhold som dem, vi nu igen har oplevet, gøres der Fremskridt i Behandlingen, Helbredelsen, Oplæringen, Resocialiseringen, som det er kommet til at hedde med et forskrækkeligt nyt Ord, af de invaliderede Medborgere, og hele dette store Erfaringsmateriale, som givetvis foreligger rundt omkring i de krigsførende Lande, maa vi kunne drage til Nytte ogsaa hos os.

Vi har heldigvis ikke et Invalideproblem af en saa altoverskyggende Karakter, som man har i de store krigsførende Lande, men vi har dog et Invalideproblem i Danmark. Der er i Dag 42 000 Medborgere, som oppebærer Invalidident, og saadan som den moderne Teknik udfolder sig, kan man jo imødesee, at Invalidering bliver hyppigere og hyppigere. Invaliditet kan ramme os alle, før vi ser os om, derfor er vi jo ogsaa alle invalideforsikrede gennem den herskende Lovgivning. Men det er ikke tilstrækkeligt, at vi gennem den gældende Lovgivning har sikret os en vis økonomisk Understøttelse, saafremt Ulykken skulde ramme os; der maa yderligere kunne gøres en Indsats for, at Helbredelsesforanstaltninger, Oplæringsforanstaltninger og Arbejdsanvisning bliver sat i Forgrunden.

I saa Henseende er det en stor Lykke for os, at Invalidernes Organisationer her viser den rigtige Vej. De Forslag, som man fra vort Lands Invalideorganisationer har fremlagt, baade i Tale og Skrift og nu sidst her i Udvalget, gaar jo ud paa, at man skal begynde i den rigtige Ende, at man skal sørge for at behandle Invaliden som et Medmenneske og en Medborger, der skal restitueres, og først naar disse Ting ikke længere kan lade sig gennemføre, maa den rent understøttelsesprægede Forsorg træde til. Der er for mig ikke fjerneste Tvivl om, at der paa dette Omraade er meget betydelige Fremskridt at gøre, og jeg hilser det derfor